

Kada sam 2004.g. završio u pritvoru, bio je to jedan od najstresnijih događaja u mojem dotadašnjem životu. Ne mogu reći da je bio najgori, jer nisam baš od onih koje bi odmah u takvim situacijama uhvatila panika, ali da mi se srušio dotadašnji svijet, to je sigurno. Prvo te onako, u odijelu i kravati smjeste u pritvoreničku sobu sa "madracem" i "vojničkom dekom". Tu sam mogao gledati u hodnik kroz rešetke koje su se protezale od stropa do poda, kao da gledam neki film. Tu sam tako i prospavao. A sutradan su me odvezli u pravi pritvor gdje sam kasnije ostao 20-tak dana. Kada sada o tome razmišljam, zapravo je to bio i najgori dio mojeg zatvoreničkog života. Ti prvi dani.

Kada sam bio osuđen, nakon svih pravnih zavrzlama, morao sam na izdržavanje kazne zatvora. Ali sada sam već bio pripremljen na to. I psihički i fizički. A pripremio sam i svoju obitelj stalno im govoreći tokom suđenja da čim traje suđenje da postoje velike šanse da budem osuđen da moram nakon toga na izdržavanje zatvorske kazne koju bi mogao dobiti. Tako je i bilo.

Međutim, ja sam bio spreman za izdržavanje kazne. Pa donekle i moja žena i djeca. Mada su i oni pri prvim posjetama meni u zatvoru djelovali zbunjeni, puni suosjećanja i brige za mene i moje snalaženje u zatvoru. Ostali, rodbina i prijatelji zatvor su doživljavali preko priča koje su o njemu čuli i preko televizijskih filmova i emisija koje, blago rečeno, ne dočaravaju uvijek pravo stanje života u zatvoru nego prikazuju nešto za što se, oni koji to rade, nadaju da će postići adekvatnu gledanost. Kada su mi dolazili u posjete sve je bilo puno suza, žalosnih pogleda, suosjećanja, brige i žalosti. I svi su me tješili da će brzo proći, da ću sve to izdržati a onda bude sve ponovno dobro. Ja sam iz početka pokušao svakome objasniti da mi je dobro u zatvoru, da se mogu konačno posvetiti sebi, da mogu razmisliti o svojem dosadašnjem životu, što bih htio promijeniti u budućnosti, da konačno mogu poraditi i na svojem fizičkom izgledu i zdravlju, itd. Međutim, vidio sam nakon nekog vremena da me ne čuju, da moje izjave uzimaju kao nešto što govorim samo da mi bude lakše. Pa sam odustao od pričanja o tome kako mi je nego sam im prepričao neki događaj i skrenuo razgovor na neku temu koja je bila njima bliska. A tu nisam trebao puno birati i razmišljati o čemu ćemo razgovarati. Životi tih ljudi bili su puni ZATVORA. Kakvih zatvora? Životnih, onih koji su puno gori od onoga u kojem sam se ja nalazio.

Od kada je riječ ZATVOR ušla u moj život puno sam o njemu razmišljao. I pomalo došao do zaključka, kada sam sve probao, da mi je to, što je trebalo biti moje najveće životno iskušenje, zapravo bilo jedno novo, posebno iskustvo koje mi je promijenilo moj život, ali na bolje.

Shvatio sam da sam se zapravo prije toga nalazio u ZATVORU a da sam u zatvoru zapravo doživio oslobođenje. Kako god to čudno zvuči, moj odlazak u zatvor je bio zapravo moj izlazak

iz zatvora. Kada si u zatvoru, u sobi sa četiri kreveta na kat i osam zatvorenika, sa WC-om "čučavcem" u istoj sobi, gdje se nad tim "čučavcem" svaku večer tuširaš polijevajući se s vrčem tople vode i gledajući usput televizor zajedno sa svima drugima, jer ti glava viri iz te priručne kupaone, gdje u toj sobi svaki dan napraviš na stotine sklekova, leđnih i trbušnih vježbi, gdje ti Biblija postane omiljena knjiga jer u njoj počneš pronalaziti sve odgovore na svoja pitanja ili ih počneš tražiti jer ih nigdje drugdje ne možeš naći, došavši u životni ćorsokak, sve ti najedanput počinje biti jasnije i jasnije. Nekome prije a nekome poslije. Ali svi se, prije ili kasnije, počinjemo pitati isto pitanje.

ZAŠTO

SAM

JA

TU,

ŠTO

ME

TU

DOVELO?

I sve ti počinje biti jasnije.

PA, ZAPRAVO SAM VANI BIO U ZATVORU!

A iz moje, tada zatvorske perspektive, vidio sam savim drugačije život koji se odvijao vani. Vidio sam neke bolesne ljude koji bi rado otišli godinu-dvije u zatvor ali da, kada se vrate, budu posve zdravi. Vidio sam neke roditelje i djecu, gdje bi neki od njih rado otišli neko vrijeme u zatvor, samo da, kada se vrate, budu opet svi pomireni i radosni u međusobnim druženjima. Vidio sam neke žive koji bi rado otišli nekoliko godina u zatvor samo da se iz mrtvih vrati netko od njihovih najmilijih. Vidio sam neke usamljene ljude kojima je život, koji su usamljeni živjeli, bio poput zatvora. Vidio sam u našem Domu za nemoćne i starije osobe puno ljudi koji su taj svoj život smatrali zatvorima. Vidio sam i neke bogate ljude kako svakodnevno, po cijeli dan, trče za materijalnim stvarima, za ispraznim zadovoljstvima. I okruženi su raznim ljudima a nemaju prijatelja. A i odnosi u obitelji nisu nešto posebno bliski. Jer oni ne stignu davati sebe u te odnose neke sve ljude oko sebe kupuju. O da vi vidite kakove oni zatvore nose u sebi. Neki bi se od njih rado mijenjali, neko vrijeme zatvora pa da, kada se vrate, imaju i materijalnih stvari i zadovoljstvo i sreću s prijateljima i obitelji. Vidio sam i neke siromašne ljude koji bi rado nešto zatvora proživjeli da bi po povratku imali bolju materijalnu situaciju. ZATVOR DO ZATVORA. Rekao je Nietzsche da su nama kršćanima ODVIŠE TUROBNA LICA.

Ali, vidio sam i neke bolesne, siromašne, usamljene, stare koji su djelovali veselo, otvoreno, nasmiješeno. ZAŠTO? Jer su sve svoje strahove, laži, brige, probleme, grijehe, srdžbe, loša djela i loša ponašanja i sve drugo što ih je tištilo, PREDALI GOSPODINU. Gospodin je davno došao, prije 2000 godina, da ih uzme pod i na svoj križ, i da od nas to sve otkupi da bi mi **imali**

osmjeh na licu, radost na srcu i svjetlost u očima.

I danas je On tu, kraj nas, i čeka da mu sve to predamo. I nije Njega briga ni koliko grijeha imamo, ni što smo ni tko smo. On samo traži da mu priznamo da smo slabi, da bez Njegove pomoći ne možemo dalje u životu i da Ga zamolimo da On, umjesto nas, nosi dalje sve ono što nas tišti. I istina će nas spasiti jer je ON PUT, ISTINA I ŽIVOT. Čeka da mu se predamo.

I JA SAM TAKO ODLUČIO. ŽELIM IMATI OSMJEH NA LICU, RADOST U SRCU I SVJETLOST U OČIMA. PREDAO SAM MU SE U CIJELOSTI. I smijem se Nietzscheu, ne, moj dragi Nietzsche, nije turobno moje lice. Nemojte ni da bude vama.

SLAVA I HVALA TI GOSPODINE!